

פרק הנהגה מן ההקדש

נחלק רבי עקיבא על החכמים.

והמשנה מבארת: **כיצד** הוא דבר שאין בו פגם?

נתנה, האשה, **קטלא** [מין תכשיט] של הקדש **בצוארה**, או **טבעת בידה**, או **שתה בכוס של זהב**, והם דברים שלא נפגמים בהשתמשות בהם, **כיון שנהנה**, בשוה פרוטה⁽⁶⁷⁸⁾, **מעל**⁽⁶⁷⁹⁾.

ומבארת המשנה: **כיצד** הוא דבר שיש בו פגם?

לבש בחלוק של הקדש, או **כסה בטלית**, או **ביקע בקרדום**, הואיל והם דברים הנפגמין, **לא מעל עד שיפגום**, בשווי פרוטה.

הנהגה מן החטאת, **כשהיא חיה**, **לא מעל עד שיפגום**, יבואר בגמרא.

כשהיא מתה, הואיל ובין כך אינה עומדת לפדייה [למכירה], דאין פודין קדשים שמתו, ואף כאשר נפגמה אין להקדש שום הפסד, לפיכך, **כיון שנהנה**, אף אם לא נפגמה, **מעל**. מדרבנן, כמבואר לעיל [ב ב].

עד פרק זה עסקה המשנה בדברים החייבים עליהם משום מעילה: קדשי קדשים, קדשים קלים, קדשי בדק הבית. וכן בדברים שאין חייבים עליהם.

עתה, עוסקת המשנה באופן מעשה המעילה. באיזה מעשה, השתמשות והנאה, חייב משום מעילה.

מתניתין:

יש דברים, שנפגמים כאשר משתמשים בהם, ויש דברים שאינם נפגמים. המשנה דנה בהבדל ביניהם לענין מעילה.

הנהגה מן ההקדש, ושווי ההנאה הוא שוה פרוטה, אף על פי שלא פגם, ולא נחסר, מעל. דברי רבי עקיבא.

וחכמים אומרים: **כל דבר**, שבהשתמשות בו, **יש בו פגם**, **לא מעל עד שיפגום**, כמו שהמשנה תבאר. ואילו דבר שאין בו פגם, **כיון שנהנה ממנו**, מעל. ובגמרא נלמד מדרשת הכתובים. וכן יבואר בגמרא במה

עוד לפני שנהגה בשוה פרוטה, ויבואר שם. וכתבו שם התוס' [בשיטה מקובצת], שהגמרא ביארה כן רק בגמר הסוגיא, לפיכך לא פירשו כן גם על המשנה כאן.

ועוד כתבו, במשנתנו לא מבואר הדין של "נתנה לחברו", ועדיין לא אמרה המשנה לדין מעילה של "הוצאה מרשות הקדש" [יבואר באריכות בגמרא], לפיכך, לא הוזקו להעמיד המשנה בגזברית. אבל שם שאמרה המשנה לדין

678. כתב המיוחס לרש"י: משערין, כמה אשה היתה נותנת עבור השאלת תכשיטין אלו להוליכן לבית המשתה להתכבד בהן, ואם יש בהנאה זו שוה פרוטה, מביאה אשם. וקרן וחומש משלמת להקדש לפי שווי ההנאה.

679. לפי מסקנת הגמרא לקמן [כ א] מוכרחים לומר לדעת התוס' שמדובר כאן באשה גזברית, דאם לא כן, מעלה תיכף בשעת נטילה והגבהה,